

NEMOCNICE PRO ZVÍŘÁTKA

Králíček v nebezpečí

Lucy Daniels

Nemocnice pro zvířátka: Králíček v nebezpečí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucy Daniels

Nemocnice pro zvířátka: Králíček v nebezpečí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

NEMOCNICE PRO ZVÍŘÁTKA

Králíček v nebezpečí

Lucy Daniels

 P R E S S

OBSAH

Kapitola 1 – str. 7

Kapitola 2 – str. 13

Kapitola 3 – str. 27

Kapitola 4 – str. 47

Kapitola 5 – str. 65

Kapitola 6 – str. 83

Kapitola 7 – str. 97

KAPITOLA 1

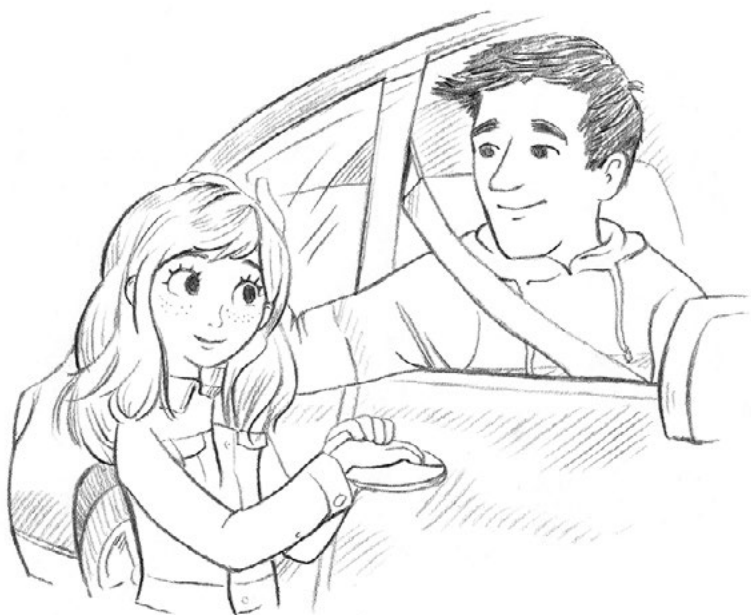
Amélie Haywoodová se natáhla k tatínkovi, sedícímu na místě řidiče, a pevně ho objala.

„Poslouchej mamku a babičku,“ připomněl jí.
„A kdyby to náhodou nešlo...“

„... tak buď alespoň opatrná,“ dokončila Amélie a tatínek se zazubil. Amélie si pořád ještě zvykala na to, že s nimi tatínek už nežije.

Zůstal v jejich starém bytě v Yorku a ona se s maminkou přestěhovala k babičce na venkov. Když ji sem tatka po víkendu vozil, vždycky jí říkával to samé.

Teď jí maličko pocuchal světle hnědé vlasy a kývl na ni. „Tak zase za čtrnáct dní v sobotu. A ať se ti daří ve škole! Neboj, všechno bude dobré!“

Amélii se sevřel žaludek. Zítřa totiž půjde poprvé do nové školy!

Když tatínek odjel, Amélie vykročila směrem k červeným dveřím svého nového domova. Na hlohovém keři, který rostl vedle verandy, viselo krmítko a v něm zobali zrníčka ptáci. Kolem trsů levandule lačně kroužily včely. Po víkendu stráveném v Yorku, kde se to na ulicích a v obchodech hemžilo lidmi, se Amélii zdálo zvláštní, že na venkově se volně pohybuje tolik zvířat.

Potichu otevřela a zase zavřela vstupní dveře, aby nevyplašila kosa na krmítku, a zamířila do kuchyně. Babička právě myla nádobí od odpolední svačiny a maminka u stolu krájela zeleninu na večeri. Obě vzhledly a usmály se, když Amélie vešla, a ona jim úsměv oplatila. Znovu

musela žasnout nad tím, jak jsou si maminka s babičkou podobné. Babiččina na mikádo zastřižená kštice sice byla zářivě blondatá a mamincina spíše světle hnědá, stejně jako Améliina, obě ženy však měly naprosto identické modré oči, které jako by se usmívaly.

Stejně modré oči jako já, pomyslela si Amélie. Však také tatínek říkával, že je mamce hrozně podobná.

„Tak jaký byl víkend?“ zeptala se maminka. „Vsadím se, že jste si ho s tátou parádně užili.“

„To jo,“ souhlasila Amélie. „A nejlepší ze všeho bylo kino. Ale stejně se mi stýskalo po Welfordu – a po koťatech.“

Amélie a její nový kamarád Sam totiž nedávno objevili u Sama v garáži opuštěná koťata. Naštěstí včas našli jejich mámu a přivedli ji zpátky,

takže se jim podařilo mláďata zachránit. Zvířecí rodinka našla dočasné útočiště v Arše pro zvířátka, což byla veterinární klinika ve Welfordu, kde na ni mohli lékaři dohlížet až do doby, než budou kotata schopna žít bez mámy.

„Můžu se na ně jít podívat?“ zaprosila Amélie. „Stavila bych se pro Sama, možná by šel se mnou.“

Babička pohlédla z okna a šibalsky na vnučku mrkla. „Myslím, že to vůbec nebude třeba, protože Sam tě předběhl.“

Amélie se usmála. Oknem uviděla Sama a jeho west highland teriéra Mufa, jak přicházejí po cestě k domu, a rychle jim běžela otevřít.

Muf se k ní okamžitě vrhl a opřel se jí tlapkami o kolena. Šťastně poňafával a spokojeně vrtěl ocasem. „Ahoj Mufe,“ klekla si k němu

dívka, pohládila ho po hustém bílém kožíšku a podrbala ho mezi ušima.

Samovy tmavé oči vesele zářily. „Ahoj Amélie!“ pozdravil. „Řekl bych, že se po tobě Mufovi stýskalo! Nepůjdeš se s námi mrknout na koťata?“

„No jasně!“ rozesmála se Amélie. „Vlastně se už nemůžu dočkat!“

KAPITOLA 2

Před Archou se veterinář pan Hope právě loučil se ženou doprovázenou roztomilým kokršpanělem. Pejskův krk chránil plastový límec.

„Je nutné, aby Lump nosil ten límec, dokud se mu nezahojí stehy,“ vysvětloval doktor ustarané paničce. Když si všiml Sama, Amélie a Mufa, přátelsky na ně zamával. „Ahoj! Vy

jdete určitě zkontrolovat naši kočičí rodinku!
Prosím, račte dál!“

Pan Hope je zavedl do recepce. Amélii napadlo, že v neděli čekárna vypadá hrozně opuštěně. Všechny židle včetně té za recepčním pultem, na které sedávala paní Knoxová, dnes zely prázdnotou. Časopisy ležely vzorně srovnané na stolku a na stěnách visely letáky s informacemi pro majitele domácích mazlíčků. Na plakátě vedle dveří byli vyfocení dva králíci, jeden bílý a druhý černý, a nápis nad nimi hlásal: „Hledá se nový domov pro dvě okouzující králíčí holčičky!“ Amélie se neubránila úsměvu, protože králíci vypadali opravdu rozkošně.

„Vezmu vás teď za kotáty do našeho hotelu,“ obrátil se k nim pan Hope. „Mufa můžete nechat tady.“

„Zůstaň, Mufe,“ přikázal Sam a omotal vo-
dítka kolem jednoho z háčků na zdi. Muf si
poslušně dřepel na zem a jeho rychle se pohy-
bující ohon bušil v pravidelných intervalech
do podlahy. „Pašák!“ pohládl ho Sam jemně
po hlavě.

Spolu s panem Hopem vešli do hotelu, jak se
říkalo pokoji, kde nemocná zvířata v případě
potřeby zůstávala přes noc. Na podlaze tu stály
prostorné kotce a na nich spočívala další řada
menších. V jednom z těch spodních podřimo-
val starý šedivý pes se zavázanou tlapou. Jak
procházeli kolem, otevřel unaveně jedno oko
a hned ho zase zavřel.

Nad jedním z kotců se skláněla paní Hope-
ová, veterinářka, která také pracovala na kli-
nice. Když spatřila Sama a Amélii, její laskavý

obličej se rozzářil. „Pojďte se podívat,“ pozvala je s úsměvem.

Amélie se úplně tetelila vzrušením. Nakoukla do přepravky a uviděla mámu kočku, které říkali Karamelka, jak leží na boku na vyhřívaném polštářku, blaženě přivírá oči a hlasitě přede. Její čtyři koťata ležela přitisknutá k jejímu břichu a pila. Tři z nich byla želvovinová, stejně jako jejich matka, čtvrté mělo zrzavý kožíšek. Svoje slaboučké tlapičky měla opřené o mámino chlupaté břicho a čas od času některé z nich slabě zakníkalo.

„Hrozně vyrostla od té doby, co jsme je našli, vid’?“ žasl Sam.

Amélie přikývla. „Hlavně ten zrzáček,“ dodala a slabě se zachvěla při vzpomínce, jak zbědovaný byl, když ho objevili. Málem to nepřežil.

